

In memoriam: Nanno Brattinga

Ons aller Nanno is niet meer. Als je het over een kleurrijk mens hebt dan was Nanno dat zeker. Op zijn 16e lid geworden van Ons Genoegen dat later SVA werd en nog later Schaakstad Apeldoorn. Wat er ook gebeurde, Nanno bleef altijd lid en werd nadat hij 50 jaar lid was zelfs erelid, een titel waarop hij terecht trots was.

Nanno was geen man die altijd wilde winnen. Hij was al dik tevreden met remise en dat bood hij dan ook al snel en meerdere keren per partij aan. Als teamleider zei ik voorafgaand aan een OSBO-partij vaak tegen Nanno: "Nanno, als je remise wilt aanbieden overleg dat dan even want misschien hebben we een half puntje meer hard nodig." "Ja hoor," zei hij dan. Maar al kort in de partij hoorde ik hem dan tegen zijn tegenstander zeggen: "Eh eh, voelt u iets voor remise?"

Meestal waren zijn partijen snel uit en moest er een telefoon geregeld worden om het busje eerder te laten komen. Het gesprek was door de hele zaal te horen. Nanno dacht: als ik maar hard praat dan verstaan ze me wel. Het gesprek werd altijd afgesloten met de woorden: "U ook nog een prettige avond", want Nanno had met iedereen het beste voor.

Schaakstad Apeldoorn was niet de enige club die hij bezocht, bij lange na niet. Ik geloof dat hij zelfs elke week naar tien of twaalf clubs ging. Op woensdagavond dus naar Schaakstad, maandagmiddag en donderdagmorgen bij het Schaken Overdag, woensdagmiddag en vrijdagavond klaverjassen bij de Stolp. Plus nog diverse andere klaverjasverenigingen. Hij was er maar druk mee, en hij vond het geweldig.

Het klaverjassen op de woensdagmiddag wordt door mij en Dini georganiseerd en daar kochten wij ook de prijsjes voor in. Omdat Nanno in een pension woonde had hij vaak niet zo zoveel aan die prijzen, die leverde hij dan in bij Dini. Die deed dat prijsje de week daarop weer bij de prijsjes en deed het geld van dat artikel in een potje. Als Nanno dan weer eens krap zat, vroeg hij aan Dini "Zit er nog wat in mijn potje?" Met de zes of zeven euro die hij dan kreeg kon hij weer even verder.

Na een paar mislukte operaties aan zijn knieën ging het achteruit met Nanno en kwam hij in het Zonnehuis in Beekbergen terecht. Samen met Dini bezocht ik hem daar. Het was niet te missen welke kamer we moesten hebben, want de muziek schalde ons tegemoet. Het waren klassieke klanken want daar hield hij van. Het was gedaan met de dagelijkse bustochtjes naar de vele clubs, wat zal hij dat enorm gemist hebben.

Die Nanno, ik kan nog veel meer over deze prachtige man schrijven maar dan wordt dit stukje veel te lang. Iedereen die Nanno heeft gekend zal met een glimlach aan deze bijzondere man terugdenken.

Ap Ketting